

Prelatovo pismo (studen 2010.)

Ovi su tjedni povlaštena prilika za temeljit rast u Općinstvu svetih. Svojim molitvama i mrtvljenjima, prikazanjem rada i prije svega namjenjujući dušama u Čistilištu plodove svete Mise, u prilici smo da im pomognemo da poprave svoje pogreške i tako dođu u Nebo.

17.11.2010.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Danas se spominjemo blaženih koji uživaju Boga u Nebu. *Eno velikoga mnoštva* – piše sveti Ivan u jednoj od svojih vizija u Apokalipsi - *što ga nitko ne mogaše izbrojiti, iz svakoga naroda, i plemena, i puka, i jezika! Stoje pred prijestoljem i pred Jaganjcem odjeveni u bijele haljine; palme im u rukama. Viču iz glasa: "Spasenje Bogu našem koji sjedi na prijestolju i Jaganjcu!"*^[1]

Vidimo kako Sveto pismo kao na jednoj veličanstvenoj slici prikazuje to bezbrojno mnoštvo koje je već stiglo na sretan cilj svoga zemaljskoga puta. Oni čine dio *trijumfirajuće Crkve*. Uz Blaženu Djevicu Mariju i svetoga Josipa, te uz kanonizirane svece – među kojima posebno radosno častimo našega Oca – zauvijek žive u Bogu i za Boga milijuni i milijuni običnih ljudi koji su se borili na polju duhovnoga života na zemlji i uz pomoć milosti su pobijedili. Duša mi je puna

zahvalnosti prema onim ženama i muškarcima Djela koji su Gospodinu u potpunoj vjernosti služili i pomažu nam s Neba svojim zagovorom. To ne može biti samo kao sjećanje, već moramo s njima računati u najužem jedinstvu kako bismo ih slijedili na putu koji su oni svojim životom uljepšali.

Također se ljubazno obraćam ljudima koji su nas obrazovali ili s kojima smo se na zemlji susretali: roditeljima, braći i sestrama, rođacima, prijateljima i kolegama; i mnogim drugima, iako ih nismo poznavali, koji su nam pomagali ili smo mi njima pomogli svojom osobnom borbom po Općinstvu svetih kako bi postigli divan cilj kontemplacije Presvetoga Trojstva. Predlažem vam, kako je to činio naš Otac, da molite i preporučite se zagovoru svih svojih predaka.

Ne možemo zaboraviti to drago i veliko mnoštvo koje čeka na trenutak za definitivan korak prema Nebeskoj kući. ***To su blažene duše u Čistilištu – trpeća Crkva – koje se pripremaju za ulazak u slavu. Već se nalaze na sretnom mjestu –*** govorio je sveti Josemaría – ***jer spasenje im je sigurno, iako im je još uvijek potrebno malo čišćenja kako bi otišle k Bogu.***^[2] Crkva se u tome složila da im sutra, 2. studenog, posveti poseban spomen i odredila je da svaki svećenik slavi euharistijsku Žrtvu zadušnicu.

Ovi su tjedni povlaštena prilika za temeljit rast u Općinstvu svetih. Svojim molitvama i mrtvljenjima, prikazanjem rada i prije svega namjenjujući dušama u Čistilištu plodove svete Mise, u prilici smo da im pomognemo da poprave svoje pogreške i tako dođu u Nebo. Kako da ne mislimo na postojanu pobožnost kojom je naš Otac molio i

poticao druge moliti za njih, uvijek, ali na poseban način kada se približavao mjesec studeni? Poticao nas je da budemo velikodušni u prikazanju zadušnica; njegova najveća želja bila je da najprije postignemo „isprazniti Čistilište“ i to obiljem prikazanih Misa i velikodušnošću naših žrtava i molitava. Stoga se pitam i vas pitam: Kako ljubimo duše preminulih, kao i duše živih? Do koje točke trošimo svoje sate i dane za druge?

To su misli koje nam služe da se što dublje prenesemo u otajstvo *boreće Crkve* kojoj pripadamo. U njoj činimo jedan dio ne samo na pasivan način, kao oni kojima je upućeno Kristovo spasenje, već također i aktivno, jer svi smo i moramo se osjećati kao Crkva, pozvani da pozitivno pridonesemo izgrađivanju mističnoga Tijela Kristova na zemlji i njegovu definitivnom utvrđenju u Nebu. Riječima svetoga Josemarije

možemo se pitati: ***Dijelim li s Kristom njegovu težnju za dušama? Molim li za Crkvu kojoj pripadam i u kojoj moram realizirati posebno poslanje koje nitko drugi ne može za mene obaviti?***[\[3\]](#)

Drugi vatikanski sabor, izražavajući se riječima Svetoga pisma, poučava da je Crkva Božja građevina. „Sam se Gospodin usporedio kamenom koji graditelji odbaciše, ali koji postade zaglavnim kamenom. Na tom su temelju Apostoli podigli Crkvu, a ona od njega prima čvrstoću i povezanost.“[\[4\]](#) Sveti Petar u svojoj Prvoj poslanici tvrdi o Kristu da je *Kamen živi što ga, istina, ljudi odbaciše, ali je u očima Božjim izabran, dragocjen, pa se kao živo kamenje ugrađujte u duhovni Dom za sveto svećenstvo da prinosite žrtve duhovne, ugodne Bogu po Isusu Kristu.*[\[5\]](#)

To se dogodilo na Krštenju kada smo utjelovljeni u Crkvu kao živi sastojci za izgradnju kuće Božje na zemlji.[6] ***Biti u Crkvi već je mnogo, ali nije dovoljno. Moramo biti Crkva, jer naša Majka nikad nam ne može biti strana, vanjska, tuđa za naše najdublje misli.***[7] Potpuno zajedništvo s Isusom Kristom neophodno je kako bismo sada imali život u Crkvi i kasnije postigli vječno blaženstvo.

Nismo inertni sastojci, već žive stijene koja dragovoljno i slobodno trebaju surađivati na primjeni Kristovih zasluga, na sebi i na drugima. Na to nam obraća pažnju Apostol pogana: *Po milosti Božjoj koja mi je dana ja kao mudri graditelj postavim temelj, a drugi naziđuje; ali svaki neka pazi kako naziđuje. Jer nitko ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je postavljen, a taj je Isus Krist. Naziđuje li tko na ovom temelju zlatom, srebrom,*

dragim kamenjem, drvom, sijenom, slamom - svačije će djelo izići na svjetlo. Onaj će Dan pokazati jer će se u ognju očitovati. I kakvo je čije djelo, oganj će iskušati.[8]

Izgrađujemo dakle Crkvu u svom životu nad jedinim temeljem, Kristom, zlatom velikodušnog predanja Bogu; srebrom svoje žrtve i mrtvljenja; dragim kamenjem svojih kreposti, možda neznatnih, ali Bogu ugodnih ako odgovaramo njegovim neprestanim milostima.

Izbjegavajmo uz Božju pomoć ne samo teške grijehe; zamrzimo također i slobodno počinjeni laki grijeh, mane i nesavršenosti: ono što ne može biti prikazano Bogu *sijeno* je i *slama*; prolazni materijal od kojeg se moramo odijeliti kako bismo mogli ući u Nebo. Tu se temelji funkcija djela pokore na našem zemaljskom putu i potreba da se nakon smrti očistimo u Čistilištu.

Sveti Pavao nadodaje: *Ne znate li? Hram ste Božji i Duh Božji prebiva u vama.*^[9] To naglašava liturgija u mjesecu studenom dok slavi godišnjicu posvete Bazilike svetoga Ivana u Lateranu 9. studenog, kao i Bazilike svetoga Petra i svetoga Pavla 18. studenog. Razmatrajmo simbolizam tih blagdana uz praktične posljedice za svoje ponašanje. Jer kao što se moli u predslovlju Mise posvete jedne crkve, obraćajući se Bogu Ocu, *sagradili smo ovaj dom da u njemu sabireš svoju obitelj, znak zajedništva Božjeg s ljudima. Ti ovdje gradiš svoju živu Crkvu, raširenu po svem svijetu, otajstveno tijelo Isusa Krista, dok ne prijeđe u vječnu sreću nebeskog grada Jeruzalema.*^[10]

Zadržimo se na ovoj veličanstvenoj stvarnosti: svi smo jednako članovi Crkve, iako svaki pojedinac ima svoju posebnu funkciju. **Svaki je sastojak strukture Crkve važan**, poučava

papa Benedikt XVI; ali svi bi se pokolebali i strmoglavili bez zaglavnog kamena, Krista. Kao „sugrađani“ te „kuće Božje“, kršćani moraju nastupati skupa u cilju da građevina ostane čvrsta, tako da drugi ljudi budu privučeni i da uđu, te otkriju obilje blaga milosti koje se u njoj nalazi[11].

Razmatrajmo, kćeri i sinovi moji, taj zadatak koji nam je Gospodin povjerio i ispunjavajmo ga odgovorno, kao oni sluge iz prispodobe koji su poslovali s dobrima koja im je njihov gospodar povjerio kako bi mu ih vratili uz dobitak kad se vrati.[12] I ispunit će se radosna stvarnost ako ostanemo sjedinjeni s Kristom pomoću veza vjere, primanjem sakramenata i u zajedništvu s rimskim Poglavarom i Zborom biskupa.

Prijeđimo preko jednog simbola koji ne može ostati nezapažen. Odnosim

se na oltar koji unutar crkve zauzima važno mjesto gdje se obavlja kult pomoću posebnog obreda koji je pun značenja. Godine 1958., na svetkovinu Svih Svetih, sveti je Josemaría posvetio oltare u kapelama svetih Apostola u Villi Tevere. Kao i uvijek u svim liturgijskim obredima osjećala se pobožnost; svaka rubrika i svaka riječ sačinjavale su pravu ljubav prema Gospodinu, jer nam je ostavio svetu misnu Žrtvu kao pokaz prevelike ljubavi kojom nas je ljubio i kojom nas i dalje ljubi.

Tim obredom Crkva nas podsjeća da smo **i mi bili posvećeni, stavljeni „na stranu“ za služenje Bogu i za izgradnju njegova Kraljevstva.** Ipak, često se nalazimo uronjeni u svijet koji Boga hoće staviti „na stranu“. U ime slobode i ljudske autonomije tiho se prelazi preko imena Božjega, religija se reducira na osobnu pobožnost i zaobilazi se

vjera na javnim mjestima. Ponekad – kaže Benedikt XVI – taj mentalitet, toliko suprotan biti Evandjelja, može pomutiti i nama svojstveno shvaćanje Crkve i njezina poslanja.
[13]

Trudimo se uvijek da odbacimo taj mentalitet koji se ponekad uvlači u ponašanje mnogih kršćana. Spominjem vam u vezi s tim ono što je sveti Josemaría obično govorio kada je služio posvetu oltara. ***Mi smo kao oltari: pomazali su nas. Mazali su nas uljem, najprije na Krštenju, zatim na Krizmi. Sada radosno očekujemo trenutak da primimo Posljednje pomazanje (...), kada će nas ponovno mazati. Sveta smo stvar i stoga naše tijelo mora biti posvećeno Bogu Našem Gospodinu. Bez površnosti moramo paziti na detalje skromnosti, paziti na svoje tijelo, staviti ga Bogu na služenje, odijevati ga pristojno. K tomu***

treba zaodjenuti i dušu dobrim navikama koje se zovu kreposti i koje su svojstvene kršćaninu.[14]

Iz tih blagdana mogli bismo izvući mnogo više posljedica i primijeniti ih na naš duhovni život; ostavljam vam na razmatranje. Ali ne želim završiti a da vas ne prisjetim na ostale liturgijske blagdane i godišnjice iz povijesti Djela idućih tjedana. Na prvom je mjestu svetkovina Krista Kralja 21.11.; pripravimo se na obnovu posvete Opusa Dei Presvetom Srcu Isusovu. Dajmo novi smisao obavezama koje imamo prema Gospodinu kad smo primili Krštenje i tako postali sposobni da primimo poziv u Opus Dei. Usput vas pitam: kako Mu dopuštaš da upravlja cijelim tvojim danom? Kako širiš njegovo kraljevstvo u radu i u prijateljstvu?

Zatim, 28. studenog, na godišnjicu uspostave Prelature Opus Dei – koja

ove godine pada na prvu nedjelju
Došašća, kao godine 1982. –
zahvaljujemo Bogu iz sveg srca za taj
važan korak. Molimo posebno, kao
što je ustvrdio Sluga Božji Ivan Pavao
II. u Konstituciji *Ut sit*, da Djelo
uvijek bude u svim trenucima
djelotvorno sredstvo poslanja
univerzalne Crkve.

Pred nekoliko sam dana bio u
Pamploni i slavio sam svetu Misu na
campusu Sveučilišta Navarra,
zahvalan Bogu – uz tisuće ljudi – za
pedeset godina uspostave Sveučilišta
i utemeljenja Društva prijatelja. Kao
što i pretpostavljate, prisutnost
svetoga Josemarije bila je
neprekidna, također i zato jer sam
obnovio svetu Žrtvu na istom mjestu
na kojem je naš sveti Utemeljitelj
slavio Misu u listopadu 1967. Njegove
su mi tadašnje riječi poslužile da
završim propovijed, sjećajući se svih
koje Bog poziva da se posvećuju u
svakodnevnom životu.

Neka se naša zahvalnost pokaže također i u našoj intenzivnoj molitvi za Rimskoga Poglavara i njegove nakane, s kojim svi vjernici Opusa Dei, laici i svećenici – kao i ostali kršćani – želimo biti tijesno sjedinjeni u svim okolnostima. Nastavite moliti i za moje nakane koje nemaju drugi cilj nego samo bolje služenje Crkvi i dušama; osjećam se vrlo sjedinjen sa svima i potrebno je da me svakodnevno podržavate.

Prisjećam se također da je u ovom mjesecu još jedna godišnjica kada je naš Otac pronašao ružu na Rialpu. Molim Blaženu Djevicu Mariju da nam pruži snagu za prijelaz koji svi moramo ostvariti dok ne stignemo u Nebo. Preporučimo vjernike Prelature koji će 13. ovoga mjeseca primiti đakonsko ređenje.

Sa svom vas ljubavlju blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. studenog 2010.

[1] *Otk* 7, 9-10.

[2] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 9.4.1974.

[3] Sveti Josemaría, Homilija *Vjeran Crkvi*, 4.6.1972.

[4] Drugi vatikanski sabor, Const. dogm. *Lumen gentium*, br. 6.

[5] 1 *Pt* 2, 4-5.

[6] Usp. 1 *Tim* 3, 15.

[7] Sveti Josemaría, Homilija *Vjeran Crkvi*, 4.6.1972.

[8] 1 *Kor* 3, 10-13.

[9] *isto*, br. 16.

[10] Rimski misal, *Predslovlje* 1 posvete crkve.

[11] Benedikt XVI, Diskurs, 18.7.2008.

[12] Usp *Mt* 25, 20-23.

[13] Benedikt XVI, Homilija na posvetu oltara, 19.7.2008.

[14] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 27.10.1974.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
studenti-2010/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-studenti-2010/) (26.02.2026.)